

breken zij niet, hoewel hierin toch eveneens gedichten staan, die een geheel andere geestesgesteldheid verraden.

Het valt ten slotte niet te verwonderen, dat een dichter, die althans de geloofstraditie van zijn kerk achter zich heeft, in dezen tijd niet bij dit muzikale experimenteeren blijven kan, wil hij niet aan een innerlijke verdorring zijner poëtische vermogens ten gronde gaan.

De ernst van de situatie, waarin het geheele geestesleven van West-Europa zich bevindt, is ook doorgedrongen in het domein van den dichter en heeft hem doen opzien van zijn spel. En al zal men van hem nimmer mogen vergen — op straffe van hem onbekwaam te maken tot zijn werk! —, dat hij zich nu in de voorste gelederen opstellen gaat van deze of gene beweging en er zijn liedjes zingt, toch mag men van hem verwachten, dat hij tot een diepere en meer omvattende bezinning komt met betrekking tot zijn taak en den aard van zijn spel.

De nieuwe bundel van Jan Engelman legt van deze dingen getuigenis af. Men behoeft trouwens de verrukkende schoonheid van Eros' tuin niet te loochenen om oog te hebben voor de wereld, die buiten dezen hof gelegen is en uit welker duisterten en smartelijken schoot deze paradijs-droom ten slotte voortgekomen is.

ROEL HOUWINK

Hajo Albertz, *Moderne Godzoekers*. A'dam, Uitgeversmij „Elsevier”, 1937.

Met dit debuut heeft Hajo Albertz zich onmiddellijk een eigen plaats veroverd onder de jongere Nederlandsche proza-schrijvers. Deze auteur weet wat hij wil. Hij heeft het schrijven geleerd, eer hij aan werk van groeter-omvang begon; in tegenstelling met de meeste jongere schrijvers van tegenwoordig, die er blijkbaar de voorkeur aan geven hun romans als studie-object te bezigen, zeer ten ongerieve van de lezers, die met telkens nieuwe onrijpe experimenten werden opgescheept en zoo hoe langer hoe meer den smaak voor den Nederlandschen roman beginnen te verliezen.

De uitgave van Hajo Albertz' eersten roman is echter een volkomen verantwoorde publicatie en wij twijfelen er niet aan, of de lezers zullen veel genoeg beleven aan dit even mild als geestig geschreven boek, waarin een schrijver aan het woord is, die een weldadig ruimen en door vooroordeelen onvertroebelden blik heeft op het menschelijk leven. De wijze, waarop hij de onevenwichtige oorlogsjeugd in de inflatie-jaren beschrijft, is steeds zoodanig, dat ondanks het excessief karakter, dat zij uiteraard in menig opzicht draagt, toch steeds de groote lijn der verhoudingen tusschen de menschen onderling bewaard blijft. Daarom is deze roman uiteindelijk ook een „bevrijdend” boek, dat een positieven inhoud heeft. Het laatste woord is er niet aan de „analyse”, maar aan de „synthese”, die in het aan Rilke ont-